

MIKOLÁŠ AXMANN

TVAR MÍSTA

GALERIE UNIVERZITY PARDUBICE
UNIVERZITNÍ KNIHOVNA
2. 6. - 31. 8. 2004

MIKOLÁŠ AXMANN

Narozen 24. 2. 1955 Prostějov

Studia: 1970-1974 SOVŠ Praha
1978-1983 AVU Praha
1983 studijní pobyt Academia San Carlos Mexico
1991 studijní pobyt Atelier Husman Séprais Suisse
1992-1995 postgraduálně PFUK nedokončeno
1996 studijní pobyt Atelier Horemans Leuven
1998 studijní pobyt Atelier Broukám Brusel
2001, 2002 experimentální tisk velkého formátu
Valtice
1996 – VŠUP organizace a realizace
mezioborového symposia k dvoustému
výročí objevu litografie

Některé samostatné výstavy:

1983 Taller de Gráfova Popular México D.F.
1984 Mariánské Lázně
1985 ČSAV – ÚTIA Praha
1986 Malá pevnost Terežín
1993 Paseka Praha
1997 Labyrint Praha
1998 Pecka Praha, Paseka Praha
1999 UG Plzeň
2000 GP Prostějov
2002 Litvínov
2003 Praha – Pyramida, Sverdyer

Zastoupení ve sbírkách:

Národní galerie Praha
Arcibiskupství Krakov
Muzeum Győr
Muzeum Banská Bystrica
TGP México
Oberville Zug
Soukromé sbírky v ČR a v zahraničí

Publikace:

Saxa loquuntur – průvodce světem kamenopisu
Malé cvičení v tisku – umění interpretace 1998
Papírové umyvadlo 1992, Abstinenci tisky 2001
Karetní sešit 1997, Zlatým klíčem odemčená 1987

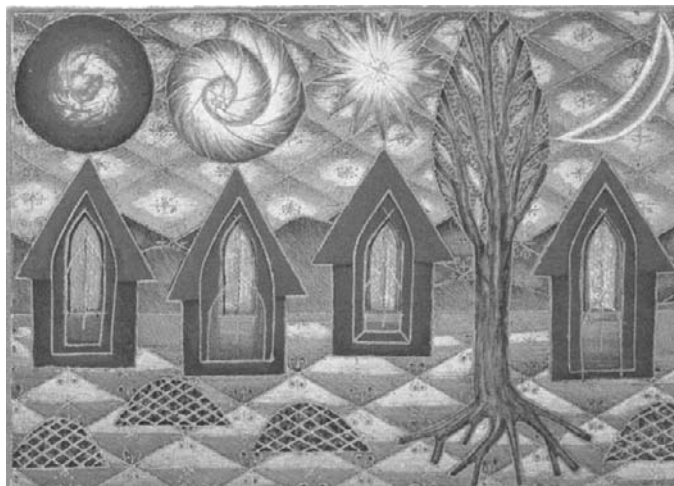
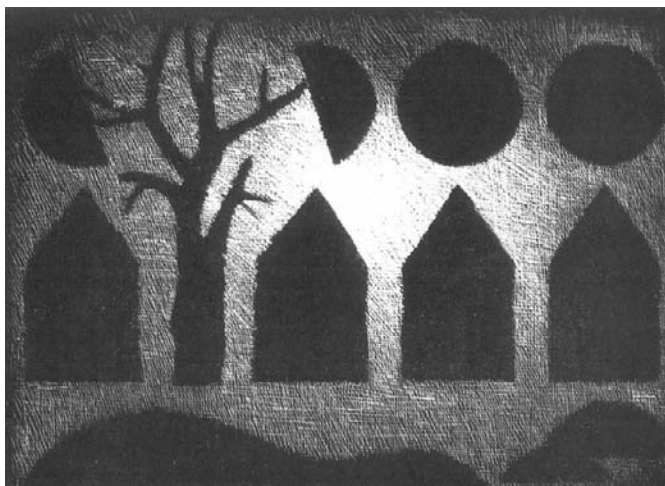
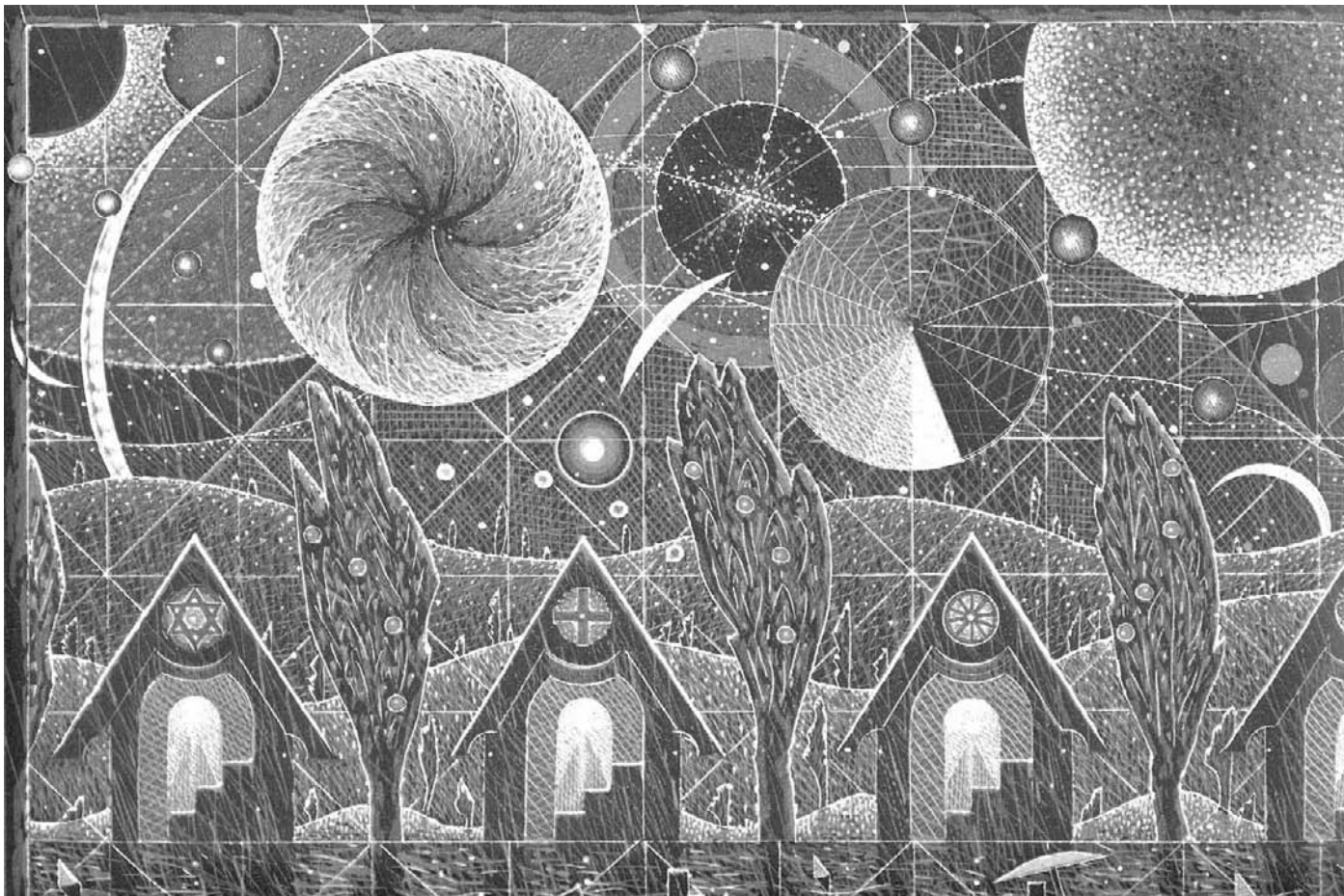

KNIHOVNA UNIVERZITY PARDUBICE

Studentská 519, Pardubice - Polabiny
otevřeno Po - Pá od 8 do 18 hod.,
v sobotu od 8 do 12 hod., v neděli zavřeno

Galerii Univerzity Pardubice podporují
Statutární město Pardubice a městský obvod Pardubice II

Tvar místa

Pro většinu míšenců a indiánů v Dílně lidové grafiky /Taller de gráfica popular/ v Ciudad de México znamenala „Litografie“ v roce 1982 kresbu mastnou křídou na kámen a možnost tuto kresbu reprodukovat. V té době jsem souběhem okolností a stydlivé vůle realizoval půlroční stáž na Academia San Carlos. Doznívající vlna zájmu o nástěnné malířství, kam jsem byl zapsán, se tříštila mezi těžké předzvěsti postmoderny a kouř mramorových růžových dýmčiček. Školně ústavní litografie v těchto podmínkách znamenala sice víc, než jen kresbu křídou, ale v podstatě se vyčerpala exhibicí zasloužilých samců s titulem. Úplně čistá nabídka z TGP, abych pro větší část práce a bydlení zakotvil v jejich dílně, mne vysvobodila z mihotání a páchnoucího říhání akademického šera.

Ve skutečném novém světě jsem měl najednou vedle postele stroj typu Krause, pod postelí banány, tequilu a kafe a na pracovní desce čerstvě ozrněný kámen. První domky a domečky tak vznikly především jako názorná ukázka „techné“. Tedy jak a čím. Docela malá misie. Těch prvních pár domků /č.p.1-12/ tam možná ještě někde za strojem visí jako vzorník snadno dostupných technik pro mladé a zvědavostí postižené indiány.

Řemeslo narážené na kopyto lýtosti podomácí, navěšené na stromek tesknice dálky se projevilo jako nosný princip. Z původních etud „jak a čím“ se po letech stalo útočiště, samostatná disciplína, zrcadlo nastavované samotě. Z nasbíraného materiálu vznikla postupně kniha „Saxa Loquuntur.kameny hovoří“, průvodce světem kamenopisu. Ve stejné době se ale už pro mne motiv domu osamostatnil. Vymanil se z půdorysu didaktiky a začal se mi v mnoha vrstvách rozkrývat jako místo naplněné obsahy i odkazy, jako tvar místa, který jsem nestvořil, ale jenž mohu sdílet.

Vybraný soubor domků, domečků a dómů je tak mapou privátního města, příklonem ke středověkému realismu a ne zcela očištěným a stále znova nacházeným střepem místa, které je předurčeno k setkávání.

Praha, květen 2004

Mikoláš Axmann